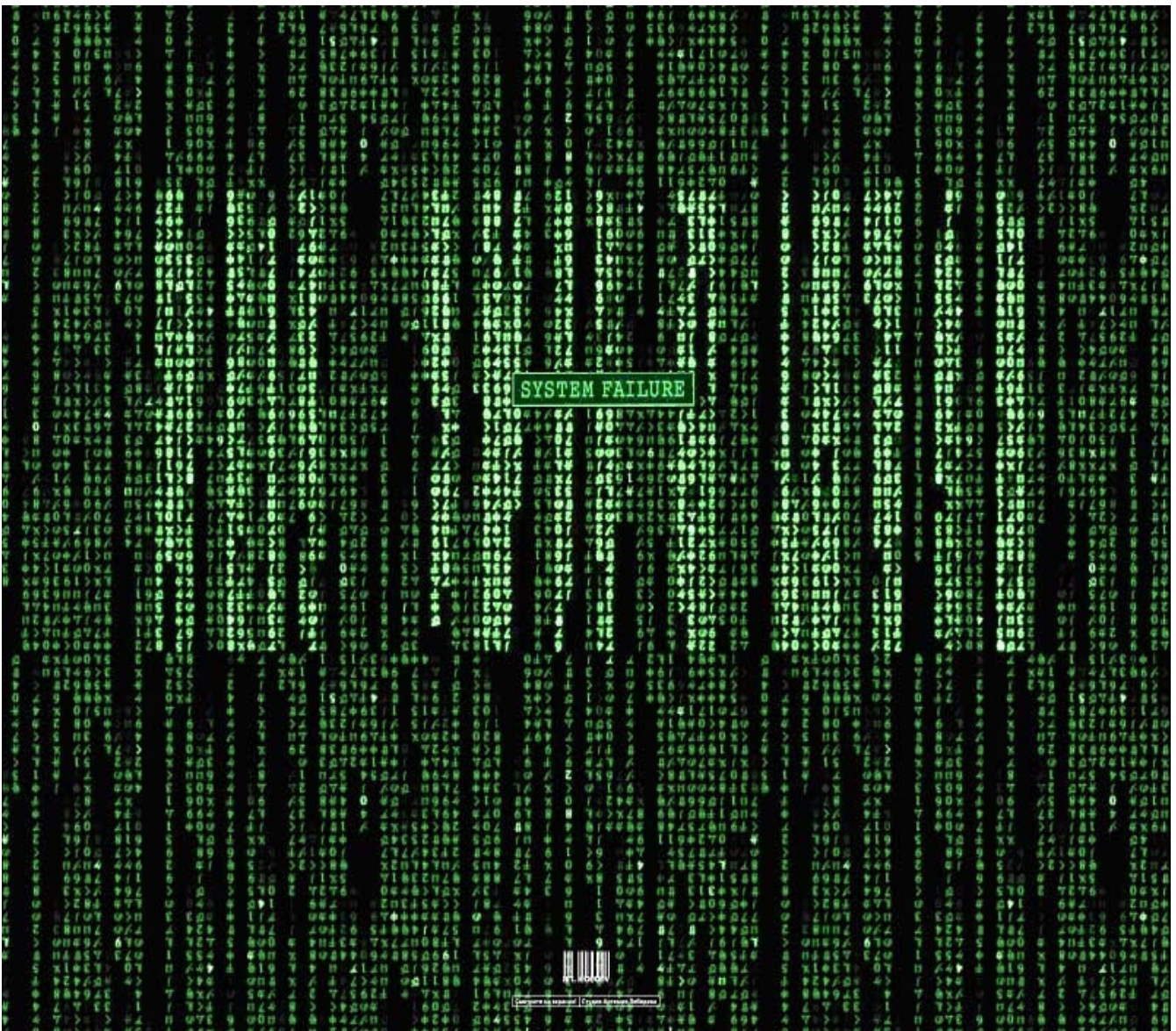

Núm.92 Juliol/Novembre 2003

LA IGNORÀNCIA ÉS LA FELICITAT

(CIFRA, DGSC, SAP-UGT, SPC-CC.OO)

HACKER ATTACK DINS EL CONSELL DE POLICIA

Serveis del a Internet

ACTUALITAT AL DIA

el sindicat! lluita pels teus drets
afilia't

- 24/10/03 DE Girona, Figueras, Olot, Vilatorrada, Sant Feliu de Guíxols, Mollet, Sabadell, Mataró, Tàrraga, Ponts.
Comunicats Col·lectiu:
- 29/10/03 INFORMACIÓ SOBRE REUNIÓ AMB L'EMPRESA DE DATA 29-10-03.
- 29/10/03 Proposta d'acord que ens ha fet l'empresa per passar l'R-3 a 12 hores
- 31/10/03 **A la DGSC RESPOSTA**, ASSUMPTE: " Petició de reforma del Decret 45/1999 de regulació dels llocs de treball de facultatius i tècnics del Cos de Mossos d'Esquadra."
- 31/10/03 **Comunicats Col·lectiu:**
CONVOCATÒRIA D'ASSEMBLEA D'AFILIATS DESTINATS A TRÀNSIT
- 03/11/03 **A la DGSC ASSUMPTE:** " Posicionament del CAT en relació a la proposta d'acord pel passí del r-3 de trànsit a 12 hores i la flexibilització de les planificacions."

LA DIRECCIÓ GENERAL DE SEGURETAT CIUTADANA INCOMPLEIX LA LLEI EN L'ASSUMPTE DEL RALLI CATALUNYA COSTA BRAVA

AQUEST INCOMPLIMENT AFECTA A MOLTS MOSSOS QUE VEUEN CONCLUCATS ELS SEUS DRETS LABORALS MENTRE ES CELEBRA LA PROVA

Actualització: 03/11/2003 avui a Barcelona 55 F

NO ET
DESPISTIS!
CONNECTA'T
AL **CAT** !!

EDITA
CAT
Col·lectiu Autonom de Treballadors-
Mossos d'Esquadra
Dep.Legal B-13161/99

CAT-ME

HORARIS 9:00 a 20:00
TELÈFONS 93 485 03 50
FAX 93 309 44 80
URGÈNCIES 629 73 91 92
INTERNET www.catme.es.vg
E-MAIL cat-bcn@ya.com
ADREÇA C/ Tànger 48, Baixos 1^a
08018 Barcelona
(Al costat de Base)

Sumari

Editorial	3
Sindical	4
El mal de fetge...	4
Professional	8
L'escorcoll	8
Mesures cautelars...	10
Opinió	12
La policia d'en Pujol	12
El català als vestidors	13
II Vaga?	14
Eleccions	15
Calaix de lletres	16
Un vampir a l'OAC	16

Editorial

Tal com reflexa la portada d'aquesta Evolució, les eleccions sindicals celebrades el passat mes de juliol han significat una fallida general del sistema, un simbòlic clatellot a la Conselleria d'Interior, que haurà de conviure quatre anys més amb l'únic sindicat llibertari de policia que hi ha al món: el CAT. Aquest fet, per a les mentalitats encarcerades i funcionaritzades dels convergents, és quelcom incomprendible, no tant per les peculiaritats intrínseques del fenomen, com per una qüestió de pura i dura ignorància. Dignes representants de la democràcia cristiana, la política d'Interior escenifica una concepció

social i un model de país anacrònics, governat per una jerarquia xovinista i endogàmica que perpetua les relacions de poder en el marc d'una pseudodemocràcia dominada pels lobbys empresarials d'amics i familiars. Això ho comprovem diàriament en el nostre Cos, governat pel nepotisme més groller, seguint un model centralista que la dreta espanyola més tradicional aplaudiria com a propi.

En aquest estat de coses, l'assentament del CAT com una opció sindical seriosa, ferma i amb vocació de futur, també suposa una finestra oberta a la modernització del sindicalisme enfront de les estructures arcaiques i esclerotitzades dels grans sindicats sobre les quals recau, precisament, la sospita d'estar beneïdes i consagrades pel poder. I això ho fem recollint, a més, una tradició de sindicalisme llibertari català que no havia tingut mai oportunitat d'expressar-se a través d'un cos policial, amb les peculiaritats que li són intrínseques. Per aquest motiu, els resultats obtinguts en les eleccions ens omplen d'un orgull legítim però també ens fan extreure algunes conclusions.

La primera és la més òbvia: seguir treballant pel col·lectiu amb la força que ens donen els vots rebuts, amb la responsabilitat i l'honradesa com a valors distintius. Però a banda d'aquests objectius immediats, el caràcter llibertari de la organització exigeix una voluntat de canvi que ultrapassa la tasca diària del sindicat, voluntat que ara es veu consolidada per la resposta del col·lectiu en les eleccions. Conscients de què formem part d'una minoria amb un alt sentit crític, la motivació de les persones que treballem en el CAT és que el canvi social és possible, a més de necessari, i fem la nostra feina amb la determinació de què tingui efectes expansius més enllà del Cos de Mossos d'Esquadra. Sabem que aquesta és una tasca que molts titllaran d'utòpica però, al cap i a la fi, en paraules d'un famós pensador, la utopia és el principi de tot progrés i el disseny d'un futur millor. Gràcies per votar-nos. Continuarem amb el nostre treball i al vostre costat. Sempre.

EVOLUCIÓ

Revista d'acció sindical

EL MAL DE FETGE I EL NOU PANORAMA SINDICAL

Han passat les eleccions sindicals però el paisatge del sindicalisme en el Cos de Mossos d'Esquadra continua tan àrid com el desert d'Atacama que, pels que no ho sàpiguen, es un dels llocs més secs i estèrils del planeta. El símil no és gens exagerat ja que, si considerem que les expectatives sindicals són un mirall de les ambicions del col·lectiu, cal concloure que els desitjos de la majoria de mossos passen per l'adquisició d'una lot de butxaca, de disseny ambigu i poc pràctic però, això sí, a molt bon preu: tot just posar la signatura en la butlleta del vot per correu. No és res estrany tot això, no és més que el reflex del que passa amb la resta de la societat catalana, de la que en som una mostra, tan acomodada i panxacontenta que ha triat el mateix govern durant 23 anys, fins que la pudor ha posat al descobert la necessitat de promoure una nova momificació *en cap* i sant tornem-hi.

Però bé, no ens desviem de l'assumpte perquè l'objectiu d'aquest article és l'anàlisi de les passades eleccions sindicals malgrat que, si no estem de romanços, aquest és un tema que es pot despatxar en quatre línies sense por a equivocar-se massa en les conclusions. Efectivament, la majoria de mossos/es ha votat pel continuisme sindical institucionalitzat, per donar suport als sindicats subjugats pels auxilis governamentals en forma de subvencions que es transformen -oh meravella!- en cursos i altres deposicions sindicals que mantenen el personal amb l'encefalograma angulós com un galó de caporal.

Ara bé, sense caure en el simplisme podem aventurar que és justament aquesta preocupació fonamental per la "formació professional" la que ha desbancat finalment una de les ofertes guanyadores de fa quatre anys, l'APPAC, condemnant-la a l'última posició. De fet, la ubicació d'aquesta darrera organització després de les eleccions és un misteri i és, clarament i a priori, una de les causes de la seva desfeta electoral. D'una banda no pot competir amb les organitzacions majoritàries CCOO i UGT ni en recursos ni en serveis que eren, no ho oblidem, la seva principal aposta - l'APPAC va inventar, de fet, el sindicat com a organització mercantil en el Cos, concepte que se'ls ha girat en contra- mentre que tampoc poden esgrimir la bandera del sindicalisme, a pesar de l'esforç titànic i *contra natura* dels seus responsables perquè, en el seu moment, ja es preocuparen prou de marcar distàncies amb els sindicats tot fent servir l'epígraf eufemístic i un pèl classista, val a dir-ho, d'associació. En tot cas, l'estratègia de supervivència a mig termini passa per la capacitat per gestionar amb èxit l'escàs capital social del què disposen hores d'ara o triomfar, com ara està de moda, en el negoci de la totxana. Ja en saben.

Sobre el triomf dels sindicats majoritaris, CCOO i UGT, es poden extreure altra mena de conclusions. La primera i la més clara és el domini absolut del mercantilisme sobre les idees. No descobrim res de nou quan afirmem això, però l'imperatiu ètic ens obliga a denunciar-ho

Aquesta publicació s'edita amb una freqüència mensual i conté informació i anàlisi sindical i professional. El Col·lectiu Autònom de Treballadors-Mossos d'Esquadra no comparteix, necessàriament, les opinions expressades en aquestes planes pels seus col·laboradors

tot i el perill de caure en el cansament i la reiteració. Durant la campanya electoral, alguns representants sindicals es convertiren en veritables marxants que transportaven la *paradeta* d'ABP en ABP a la recerca, no tant de nous acòlits - tot i que qualsevol incaut és sempre benvingut - com a l'aguait i captura de vots que són, al cap i a la fi, els que permeten el manteniment de l'estatus d'alliberat i l'accés a les prebendes sindicals de les grans organitzacions. De fet, amb aquests sindicats majoritaris em passa quelcom similar al que em succeeix amb els estafadors professionals, els de tota la vida, si, aquells que fan de l'estampeta una obra d'art: més enllà de l'acte en si, sento per ells una espècie d'admiració per la capacitat de fer servir la cobdícia de les víctimes en benefici propi. Els grans sindicats tenen un *modus operandi* similar, confrontant les neurones de la víctima amb la *menjada de coco* amb aparença de veritat que cal vendre. Vegem-ho. En primer lloc, ofereixen a la víctima uns guanys immediats, per exemple una lot de dubtosa optimització energètica -no he sentit ningú parlar de l'assumpte, com correspon a una societat malbaratadora com la nostra- però que és **gratis**, un concepte que si és fonamental dins d'una societat que té una tendència exagerada a la repressió recaptadora sobre l'individu. Després es basteix el *regal* amb l'embolcall apropiat, com els temaris que ja coneixem més la promesa de facilitar la participació en els susdits cursos de formació professional i ja està, ja n'hi ha un altre al sarró. L'ambició natural de la víctima, afegida a l'avarícia induïda des del sindicat dóna com a resultat el traspàs entusiasta del vot i la fidelitat atzarosa i circumstancial de l'elector, una consideració secundària mentre la papereta tingui el destí adequat. Algú es preguntarà, no obstant això, on és, en aquest cas, l'engany, ja que més amunt s'establí una comparació amb els estafadors professionals. Doncs bé, la resposta és convinentment femenina: ni es veu, ni es nota, ni es traspassa, però, per esbrinar-ho, la lectura dels diaris ens proporciona els indicis sobre els que aplicarem el mètode deductiu que tan bé ensenyen a l'EPC. Per exemple, El País del dissabte 20 de setembre donava la notícia d'un pacte secret entre CCOO i el PP, amics de tota la vida quan convé, per controlar l'entitat Caja Madrid. Al Cos de Mossos, les coses funcionen més o menys de la mateixa manera. Dels pactes entre aquests sindicats, tan preocupats per la defensa dels drets dels treballadors, i l'Administració catalana no ens assabentarem, en el cas força probable de què es produeixin, sinó després d'alguna mesura que perjudiqui les nostres condicions laborals, tot i que sabem que aquest tipus de negociacions es venen sovint com una victòria que, quan ja és massa tard, descobrim que era *pírrica*. En qualsevol cas, el col·lectiu ha donat suport majoritari a aquest tipus de sindicats, ni que sigui venen les consciències (per una lot!) i aquesta és una factura que els mossos pagarem cara els propers anys, per a satisfacció de propis -llegeixi's CIU- o estranys -posi's PSC-.

En aquest punt, cal fer una breu referència al fenomen de l'abstenció. L'èxit dels sindicats majoritaris es recolza en bona part en l'absència del vot crític i descontent, és a dir, els votants potencials del CAT. L'elevat percentatge d'abstenció ens ha perjudicat com a organització però també ha perjudicat el col·lectiu indirectament en atorgar la majoria a la coalició CCOO-UGT, quelcom que hauria de fer rumiar a totes les persones que no es van acostar a les urnes. La Direcció General, si aquest fos un país democràtic, també hauria de fer una lectura crítica d'aquest fet, tal com la fem nosaltres, però aquest és un esforç que està pel damunt de les seves possibilitats, no ens enganyem.

En qualsevol cas, hi ha una oportunitat de què l'esmentada factura no sigui tant onerosa, ja que el que no han pogut evitar aquestes organitzacions i partits ni, personalitzant una mica, la Gispert ni el Pomés, que ens recorda amb afecte des de l'atalaia emèrita de Sanitat, a despit de tots ells, ha estat la consolidació del CAT com la tercera força sindical i el lent, però perceptible i imparabile, creixement de la nostra organització. Per nosaltres, és clar, és la principal conseqüència de les eleccions però per a la resta d'implicats, incloent-hi tots els citats també ho ha de ser. Perquè, més enllà dels vots obtinguts, el tercer lloc del CAT té una càrrega simbòlica important: significa que hi ha una part del col·lectiu que no renuncia als principis però si ho fa al conformisme; que hi ha un bon nombre de mossos que vol canviar la

CAT-ME

inèrcia clientelar del Cos; que hi ha professionals que també volen fer cursos de formació però que els pagui l'Administració, com correspon; que molts mossos i mosses tenen un criteri propi, un sentit de responsabilitat i un grau de compromís ètic que no es pot comprar amb una lot barata i fabricada en un país asiàtic molt probablement per treballadors explotats, el que no deixa de ser un contrasentit per a una organització sindical. Significa, ni més ni menys, que hi ha una porta oberta a la renovació, que aquesta és possible i que hauran de comptar amb nosaltres. No se, però, si ho entendran a la primera, no ho veig clar... I significa, sobretot, que els intents de criminalitzar el CAT -la organització i els seus afiliats- a través dels seus dirigents constitueixen un fracàs rotund de l'Administració i de les altres forces sindicals, que han invertit prou recursos en aquest sentit. Mentre el Cos estigui al servei d'uns interessos espuris, vinguin d'on vinguin, continuarem amb la nostra vocació rupturista i aquesta Administració tant partidista i els seus aliats sindicals saben que vetllarem pels interessos del col·lectiu i denunciarem qualsevol manipulació que els afecti.

Certament, aquí és on està la principal conclusió de l'anàlisi de les eleccions: el mal de fetge que patiran alguns durant quatre anys només pel fet d'haver d'anar en compte amb el que fan. Així són les coses. I així us les explicarem.

CAT

L'ÈVOLUCIÓ
Revista d'acció sindical

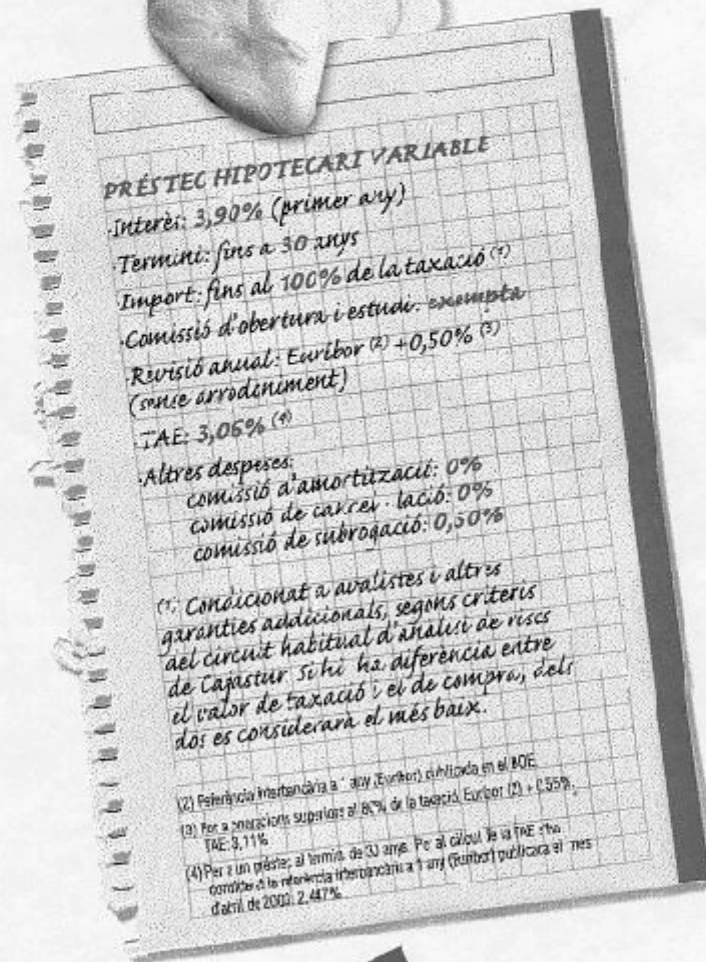

Pots ser tu

Préstecs especials per a Mossos d'Esquadra i també els familiars

Sense obligatorietat de domiciliar la nòmina

Formes d'acreditació:
targeta acreditativa o el DNI + la nòmina

RSE 14/03

Caja de Ahorros de Asturias (Cajastur)
Avda. Diagonal, 436 08037 Barcelona
Telèfon: 93 4153809
ofi175@cajastur.es
www.cajastur.es

cajAstur

Professional

L'ESCORCOLL

L'escorcoll policial consisteix, seguint el diccionari, en l'examen minuciós d'alguna persona de la que es tenen sospites que ha pogut participar en un fet delictiu, per comprovar si porta armes o qualsevol objecte que tingui relació amb la comissió del delictu. És una diligència policial sobre la qual han de recaure una sèrie de circumstàncies per a què no sigui declarada il·legal i que ha de ser efectuada pels funcionaris autoritzats legalment.

L'art. 18 de la Llei 1/92, de Protecció de la Seguretat Ciutadana, faculta als agents policials per realitzar les comprovacions necessàries per impedir que en determinats llocs es portin armes o s'utilitzin il·legalment, fins i tot les que es portin amb llicència o permís; d'altra banda, el primer paràgraf de l'art. 19 permet als agents limitar o restringir la circulació o permanència en vies públiques pel temps imprescindible pel restabliment de la seguretat ciutadana i ocupar preventivament els efectes o instruments emprats per accions il·legals. El segon paràgraf del mateix article estableix la possibilitat d'efectuar controls per identificar les persones, escorcollar els vehicles i controlar superficialment els efectes personals amb la finalitat de comprovar que no es porten substàncies o instruments prohibits o perillosos. Per últim, l'art. 20 faculta als agents de policia per requerir la identificació de persones i realitzar les comprovacions pertinents en la via pública o en el lloc on es faci el requeriment.

Abans de la Llei 1/92, el Tribunal Constitucional s'havia pronunciat sobre la legitimitat d'aquestes actuacions policials reconeixent el dret de la policia a escorcollar les persones en el marc de les actuacions preventives (ATC 28.1.91: *"El derecho a la libertad y como contrapartida a no ser privado de ella sino en los casos y en la forma establecida por la ley, no puede entenderse afectado por las diligencias policiales de cacheo e identificación, pues aun cuando estas diligencias inevitablemente comportan molestias, su realización y consiguiente inmovilización del ciudadano durante el tiempo imprescindible para su práctica, supone para el afectado un sometimiento al que incluso puede verse obligado, sin la previa existencia de indicios de infracción contra su persona, en el curso de la actividad preventiva e indagatoria de hechos delictivos que a las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado incumbe, a tenor de lo dispuesto en los artículos 11 y 12 de la Ley 2/1986 de 13 de marzo. Esta momentánea paralización de la actividad cotidiana del ciudadano no entraña una privación de la libertad ni atenta contra su derecho de libre circulación, que quedan intactos,*

tras la práctica de dichas medidas policiales, siempre que éstas se realicen por los funcionarios legalmente autorizados y durante el tiempo mínimo imprescindible para cumplir el fin que persiguen".

Posteriorment, aquesta línia jurisprudencial la segueix el Tribunal Suprem en la sentència de 15 d'abril de 1993, que declara la conformitat de la diligència policial d'escorcoll i d'identificació. El TS parteix, en primer lloc, de què la funció de les Forces i Cossos de Seguretat comprèn la prevenció de la comissió de delictes; en segon lloc, l'escorcoll i la identificació en el transcurs de controls preventius és una mesura no subjecte a les mateixes formalitats de la detenció; per últim, la citada diligència implica la immobilització de la persona durant el temps imprescindible per a la seva pràctica i suposa per a l'afectat el sotmetiment legítim a les normes de policia. El TS conclou que, sota la responsabilitat dels agents en el cas d'extralimitacions inadmissibles, però amb la cautela i l'esperit investigador raonables, es pot actuar per simples sospites, sempre que no siguin il·lògiques, irracionals o arbitràries. La conseqüència de tot això és que el comís de qualsevol efecte relacionat amb el delicte, efectuat durant l'escorcoll, tindrà la consideració de prova davant dels tribunals.

En altres sentències posteriors, el TS, amb cita de la Llei 2/86, de Cossos i Forces de Seguretat (art. 11) destaca **la necessitat de respectar els principis de proporcionalitat i l'exclusió de l'arbitrarietat**, a l'empara de **sospites fonamentades i racionals**. Així, en la sentència d'1 d'abril de 1996, es fa esmenten què la inspecció d'un vehicle i l'escorcoll d'un sospitós són actuacions policials que no s'han de sotmetre a les regles de l'art. 17.3 de la Constitució o de les regles sobre la detenció que hi ha en la legislació processal ordinària, i repeteix les argumentacions relatives a la proporcionalitat, responsabilitat de l'agent i actuacions preventives, eludint l'arbitrarietat i sota l'empara de la llei (l'esmentat art. 11 de la Llei 2/86).

La conclusió final és que, com a funcionaris de policia, hem de tenir molt en compte que parlem d'una mesura restrictiva de drets que, a més, té un fort impacte en la imatge que oferim al ciutadà. Com a servidors de l'estat de dret, cal que aquesta mesura l'efectuem només quan sigui imprescindible, partint, com diem més amunt, de sospites racionals i fonamentades i sempre sota les regles de la proporcionalitat i evitant conductes arbitràries per a no incórrer en l'abús de poder.

Professional

LES MESURES CAUTELARS EN ELS EXPEDIENTS DISCIPLINARIS

La tasca de la Divisió d'Afers Interns, que tant poc profitosa està resultant per a la deontologia professional del Cos de Mossos d'Esquadra té, a més, alguns punts foscos que contribueixen a enterbolir encara més la funció repressora que exerceixen els integrants de la divisió. Un d'aquests punts és la qüestió de les mesures cautelars que s'adopten en el transcurs dels expedients disciplinaris. Fa poc he tingut l'oportunitat de conèixer de primera mà l'obertura de dos d'aquests expedients i la corresponent mesura cautelar. El resultat és una veritable **salvatjada** jurídica amb unes conseqüències que incideixen molt més enllà dels objectius de l'expedient, ja que hi ha un efecte expansiu que ultrapassa l'àmbit disciplinari. Un àmbit que hauria d'afectar, només, la persona expedientada; tot plegat, això si, és prou il·lustratiu dels mètodes emprats en la citada divisió, amb la incompetent complicitat de l'actual Director General de Seguretat Ciutadana .

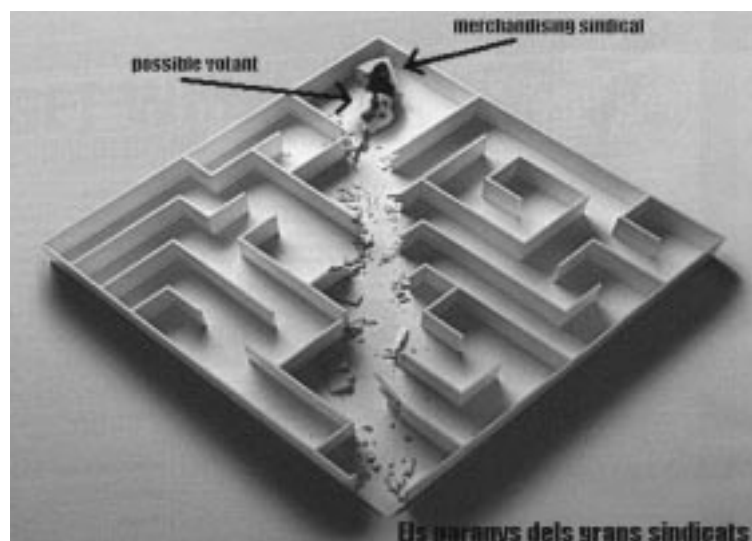
La mesura que s'aplica en ambdós expedients és el trasllat forçós del lloc de treball. Per "assegurar l'adequada tramitació de l'expedient i bla, bla, bla,..." es trasllada als agents afectats des de la Regió Policial de Girona fins a Manresa i Berga, respectivament; d'aquesta manera, l'expedient no afecta a la família, ni a l'entorn social dels agents, ni a la seva economia, però "n'asseguren" la tramitació. Val a dir que les mesures cautelars són mesures que limiten els drets i, per tant, cal interpretar-les restrictivament i la seva aplicació no pot afectar altres drets de la persona, com deixa ben clar la jurisprudència. Per això, des d'una perspectiva estrictament jurídica, l'objectiu que motiva la resolució de la mesura s'aconsegueix, perfectament, traslladant als agents a una ABP més propera al seu domicili i no cal alterar la vida familiar dels afectats. Aquest és un argument gairebé irrefutable, així que no en queda més remei que preguntar-me: què es pretén quan es dicten aquestes mesures? Que les persones (saben els d'Afers Interns què és una *persona*? No, segur, i als fets em remeto) caiguin –i ja és quasi una plaga laboral dins el Cos- en l'ansietat i la depressió? És que cal *exemplificar* els càstigs cercant caps de turc que institueixin el temor en l'ànim dels mossos/es? El ressentiment i la ràbia per aquesta mena d'injustícies van creixent en el Cos, tot i que fins ara són emocions camuflades per fenòmens com l'absentisme laboral, que emmascara l'angoixa individual amb una baixa mèdica, però el brou va bullint i un dia sortirà de l'olla, no en tinc cap dubte. Com ho farà, no ho sé, però les conseqüències s'endevinen

catastròfiques a nivell humà.

En fi, la qüestió és que, seguint un costum ja fortament arrelat al Cos, la Direcció es passa pel *forro* qualsevol consideració jurídica i personal i aplica una mesura cautelar que no és sinó una sanció encoberta les conseqüències de la qual caldrà esmenar en la via jurisdiccional, malgrat que la impunitat dels culpables del disbarat restarà, com sempre, sense càstig. És un exemple més de l'ètica hipòcrita-policial aplicada des de la Divisió d'Afers Interns, que divideix el Cos de Mossos en dues classes de funcionaris delimitades per una peculiar versió catalana d'Escila i Caribdis; és a dir, l'adscripció o la simpatia cap el partit, d'una banda, o bé el servilisme, l'adulació i la submissió total per la via jeràrquica cap els postulats de la Direcció General de Seguretat Ciutadana. No hi ha terme mig. Recordo ara que en l'afer de l'atestat de Blanes, on van ser jutjats dos inspectors del Cos, la manca de mesures cautelars va ser patent; fins i tot, els imputats van guanyar posicions en la jerarquia del Cos **durant la tramitació del procés**, en l'exemple de cinisme i desvergonyiment administratiu més gran que he vist des que sóc Mosso d'Esquadra. És per això que cal denunciar la doble moral i el doble raser que s'empra en els expedients. Sabem que no arribarem gaire lluny mentre governi la soldadesca convergent -tampoc tinc cap esperança de què els altres ho facin millor- però el sentit de la decència i l'anhel de la igualtat no els podem deixar morir impunement. Jo almenys no puc. Acabaria vomitant cautelarment sobre l'uniforme i no estaria bé.

Quico Pérez Triplana

URPA Girona

LA POLICIA D'EN PUJOL

Els diaris diuen que uns 1500 veïns de les comarques del Pallars Sobirà, Pallars Jussà i l'Alta Ribagorçana han escrit al President Pujol per queixar-se de l'actitud dels Mossos d'Esquadra, que reben el qualificatiu de "pesta blava". La majoria de les queixes es refereixen a actuacions relacionades amb el trànsit, encara que en surten d'altres. Crida l'atenció el fet de que els propulsors de la iniciativa parlen de que els mossos "han heretat tots els vicis de la Guàrdia Civil, però cap de les seves virtuts".

És ben curiós. Probablement som l'únic país del món que, vivint en democràcia, ha tingut l'oportunitat de crear una policia des del principi, gairebé partint de zero. Era l'ocasió perfecta per evitar aquestes distorsions de la feina policial però en Pujol tampoc l'ha encertada en aquesta ocasió. Des de la tecnocràcia ignorant del Director General (eh?) fins a l'actitud prepotent i xulesca de molts mossos –no puc dir-ne companys- passant per l'ensenyança monocromàtica de l'EPC, la piràmide jeràrquica ja fa temps que es tenyeix amb els colors tèrbols d'un pseudofeixisme parapolicial típic de les dictadures i dels règims autàrquics, però gens compatible amb la democràcia i l'estat de dret. De vegades, poques, podem justificar-lo amb la ignorància d'una feina que també exigeix una certa pràctica a l'hora de tractar amb els ciutadans, que són altres persones. És possible, doncs, que l'individu que té carències i dificultats amb les relacions personals, no pugui emmascarar o dissimular aquests entrebancs quan treballa de policia, malgrat la seva voluntat, de manera que l'actuació professional s'obscurix a causa d'un inconvenient que només el temps i l'experiència aniran suavitzant.

Però no és aquest el problema. La qüestió l'hem de derivar més aviat cap a aquells subjectes que no tenen un encaix real dins de la policia –de qualsevol policia- perquè són capaços de capgirar les normes d'actuació professionals i instrumentalitzar-les, juntament amb la llei i els demés elements consubstancials a la tasca policial, per obtenir uns resultats que no estan dins de l'esperit de les lleis ni són compatibles amb la vocació de servei que ha de caracteritzar el funcionari de policia, el famós *to protect and to serve* que veiem en els cotxes policials americans. Per entendre'ns, són els policies que baten rècords de detencions per amenaces als agents de l'autoritat, ja que no els queda altre remei que ocultar la impotència personal amb la prepotència professional, que no deixa de ser una bona disfressa quan es tenen conflictes de superació individual.

En qualsevol cas, aquest és un problema que havia estat llargament anunciat. Amb les presses del desplegament, amb els criteris de selecció que s'empren per entrar a l'EPC i amb les multitudinàries promocions que d'allà en surten, és normal trobar-se després amb aquest

Envieu els escrits signats i amb DNI, amb la indicació, si escau, del pseudònim. El CAT es reserva la publicació dels anònims.

Revista d'acció sindical

personal. A més, amb les campanyes dissenyades pel govern convergent, pastoses i cursis fins a la malaltia, tampoc no m'estranya l'efecte de dissuasió aconseguït sobre el jovent català a l'hora d'apuntar-se per ser policia, amb unes convocatòries minses on és difícil escollir els futurs aspirants.

Després de tot, això és el que queda: la imatge dels Mossos per terra, la discreció i la reserva total –allà on abans tot era orgull- per dir que ets mossos, la proliferació d'anècdotes de familiars i coneguts sobre actuacions professionals més que discutibles, etc. En fi, aquesta és la policia del senyor Pujol i de la seva progènie, del famós model policial català i demés collonades que ningú –control de la informació, alienació- gosa discutir però que existeix i la carta citada al principi n'és una prova.

Si, aviat estarem per tot arreu del territori català, però a quin preu? I a qui l'importa?

Un mossos

L'IDIOMA CATALÀ "A NIVELL DE VESTIDORS".

Un tema pelut.

Suposo que força gent "passa" del tema encara que també en sé de molta que comparteix el que us exposaré a continuació.

Cada vegada més em trobo amb que l'idioma preferit per a comunicar-se entre els companys és el castellà. Als vestidors, als canvis de servei, dins el servei mateix, fent el "18",...

Solen ser els catalanoparlants de tota la vida els que canvien al castellà. Molts ho fan quasi bé sense adonar-se'n o bé per no ser "mal educats". I és aquí on vull entrar.

Què es considera per "mala educació"? No ho entenc.

Mala educació seria adreçar-se a algú quan saps que no entén el català, cosa del tot impossible dins el nostre Cos. Altre cosa és que es faci difícil mantenir una conversa amb 2 idiomes diferents. Aquí és on la majoria es veu arrossegat per la "facilitat".

No vull que se m'interpreti malament. Que cadascú es comuniqui com millor li convingui però no ho fem pensant que li fem un favor a l'altre, i molt menys per la mal entesa "educació".

Pels que teniu dubtes sobre el tema o no ho havíeu considerat, proveu a mantenir la conversa en català independentment de que l'altre ho faci en castellà. Veureu que no és tant difícil. Només cal practicar-ho. Jo us ben asseguro que ho faig i mai m'he trobat a cap company castellano-parlant que m'hagi dit que li molesti, ans el contrari.

Ens hem de treure prejudicis del damunt i aprendre a mantenir la nostra llengua que de sobrada no hi va gens.

De nosaltres depèn.

KOPI TO

"II VAGA?"

Últimament la cosa està moguda.

Visitant el fòrum i/o el xat de <http://www.mossosdesquadra.com> veus/veies un clam general a una nova convocatòria de vaga com a conseqüència de la manera d'actuar del Departament vers el Ralli Catalunya. S'afegia el fet de l'incompliment d'alguns punts de l'acord pel qual es va desconvocar la 1ª vaga.

Jo crec que no podem fer crits de vaga cada vegada que se'ns girin les coses. No parariem i al final la gent no seguiria les consignes. De fet, a la 1ª vaga ja es va veure que hi havia "elements" discordants.

Ens hem de fer la proposició d'actuar a nivell individual. Reclamar el que és nostre. Que això s'arregli no depèn exclusivament dels sindicats.

Els sindicats el que, al meu parer, han de fer és canalitzar les inquietuds de la gent i, amb els nostres escrits a la mà, pressionar allà on s'hagi de pressionar.

Moltes vegades sembla que tenim por de fer escrits o reclamar el que ens pertany. Ja sigui per què se'ns passi factura a les oposicions per a poder ascendir, pel concurs de trasllats, ... Hem de canviar la manera de fer. Hem d'aprendre a tirar de sindicat per a tal que se'ns assessori. I si el sindicat es queda curt o no ens dona resposta, contrastar la informació mitjançant els altres sindicats o medis que tinguem.

Jo, cada any, em vaig apuntant les incidències amb les quals el Departament em perjudica. Per exemple; restar-me 1 hora en cas de reclamar ½ dieta, no contemplar a la nòmina el fet que he hagut d'estar de responsable de servei per manca de caporal de torn, incompliment de l'aplicació de coeficients correctors, ... I així podríem anar sumant.

Doncs bé, a final de l'any policial trameto les incidències al sindicat i ells fan el que els pertoca, que és donar-me cobertura legal. Abans d'apuntar-me aquestes incidències consulto al sindicat per si és de rebut el que m'han fet o per si hi ha alguna possibilitat de reclamar. És una idea. Estem acostumats a carregar tota la merda als sindicats. Més d'una vegada s'ho mereixen però no totes les que ens creiem. Tot depèn de nosaltres i de l'ús que fem dels serveis sindicals.

Si després de fer això no es compleixen les nostres expectatives, jo seré el primer a fer un crit a la vaga.

També crec convenient, abans de convocar una vaga, fer assemblees a cada Àrea Regional o Regió Policial per tal de veure fins a quin punt la gent està disposada a seguir, al 100%, una vaga.

És una idea. Clar...

KOPITO

Revista d'acció sindical

ELECCIONES?

Desde un pequeño y bucólico rincón de la provincia de Girona se huelen los miasmas procedentes de la capital, pestilencia de democracia infecta e inmoral, subproducto de la sociedad post-autárquica y autocomplaciente en que nos hemos convertido, *panxacontenta*, como decimos en Catalunya, o con la barriga llena, para que todos lo entiendan, porque así funciona el olvido, es decir, se llega al estado de no-pensar, no-ver, no-oír que, mira por dónde, es justamente lo que quieren esos políticos que huelen tan mal y que dirigen la cosa pública desde la capital de la más conocida nación sin estado, con permiso del Quebec, perdonen ustedes.

Ese mal olor me trae también la confirmación de que la deshonestidad es un fenómeno universal no asociado especialmente a un partido político, por lo menos en Catalunya. Las arcadas y los espasmos bajoventrales que sufro estos días no distinguen entre la putrefacción socialista y la inmundicia convergente pero, como la Muerte Roja, la mierda deambula por la política catalana devastando las conciencias.

Así, tal que en la obra de Poe, nos recluimos en la fortaleza que Próspero Pujol nos ha preparado para aislarnos del mundo exterior. Densos muros donde se estrellan las pateras de los desheredados y desde donde se lanzan acciones anticipatorias -qué buen vasallo si hubiera buen señor, le repite al bigote fascista- contra los parias que no aceptan su condición. Mientras, en los salones ahítos de comida olvidamos nuestra reciente inanición y acariciamos la seguridad que, por obligación, el fascista madrileño nos ha preparado contra los intrusos terroristas.

Pero la mierda se extiende fuera del castillo al compás del baile, que sigue por las estancias y otro bigote, de aquí, reparte las máscaras entre los candidatos a bailar con él y ríen juntos y se divierten mientras comen pues saben que al final bailaran igual, y los empachados comensales no levantarán la cabeza del plato ni estarán en desacuerdo mientras aquél se vaya llenando y si alguno llevara su afán más allá de lo imprescindible, la música estridente y los bufones de la corte ahogarán sus proclamas revanchistas.

Al cabo, la felicidad de todos sus súbditos es la clave de los deseos de Próspero Pujol, y tan alto interés bien merece imponerse incluso a los ignorantes, incluso a su pesar. Que siga la música.

C. A. Reverd

Calaix de lletres

UN VAMPIR A L'OAC

La cambra era petita i fosca. S'hi accedia per tres petits i lliscosos graons de pedra, després d'obrir una porta d'arc estreta i alta. Les parets, per a qui fos capaç de veure en aquella negror, haurien aparegut plenes d'una matèria verdosa i indefinida al tacte, amb la pedra mal treballada, com si el que la va posar tingués pressa i hagués deixat la feina sense polir.

Al bell mig, quasi bé deixant un metre per banda entre ell i la paret, hi havia un bagul. Potser algú, amb més propietat, l'hagués anomenat taüt, però el pèssim gust del fabricant, que l'havia guarnit amb uns arabescos de dubtosa procedència, va acabar per concretar una forma de difícil catalogació estètica. El cas és que el seu únic ocupant –perquè estava “ple”- obrí els ulls en aquell moment. En la impenetrable obscuritat d'aquell cau, dues flametes malignes s'encengueren.

-Ah! Una llarga nit més d'aquesta eternitat de llargues nits! Quina mandra més punyetera! M'haig de llevar i, a sobre, haig de buscar la teca! Fins els ous, estic fins els ous! L'habitant del calaix no se'n va poder estar d'expressar aquests pensaments en veu alta. Llavors s'incorporà una mica més i, tot estirant-se com un gat, se'n recordà de cop de la rossa que havia conegut la nit abans i que havia deixat a mig munyir i guanyant la ganduleria que el dominava, alça la tapa del fèretre. El rellotge digital que duia al canell dret va començar a entonar les primeres notes del Danubi Blau, indicant que eren les dotze en punt de la mitjanit. No suportava aquella musiqueta electrònica però l'aparell, cedit molt amablement per un *senyor* moro del carrer Escudillers, li feia un bon servei i s'ho prenia com una servitud més, incompreensible, de la vida moderna. Clar que el Comte Martorell era un vampir d'allò més heterodox. La persecució que des de sempre han sofert els de la seva espècie, agreujada per tota una sèrie de difícils circumstàncies familiars i personals, incloent-hi una història d'amor fou, l'aviem dut finalment a Barcelona. Per sort, trobà una cripta en bones condicions en un racó desapercebut del cementiri del Nord que li servia de vivenda,

on va instal·lar familiars que li Aquest, vampir Jelsin, famós i mètode tradimarcats per la fugida eterna, dissoluta i quan, tot punt

tot, alguns dies es veia incapaç de sortir del bagul després d'haver visitat els bars de la part baixa de les Rambles i del Raval, els seus llocs habituals de disbauxa. A més, en un acte impropri d'un vampir del seu llinatge, s'havia convertit en un inveterat simpatitzant dels travestis de Rambla Catalunya, on ja era molt conegut pels seus excessos i sobretot perquè sempre sol·licitava els serveis dels millors dotats.

Res de tot això pensava ara, mentre s'esmunyia del cementiri. La veritat és que el record de la rossa l'havia posat a to. No es pesca tots els dies un exemplar com aquell, no. La tia era

la caixa, la darrera de les pertinences quedava i que havia estat del seu pare. com ell, va ésser mort per un tal Feliu conegut matavampirs del segle XIX, pel cional de l'estaca clavada al cor. Ara, tragèdia que el va condemnar a una el Comte Martorell duia una vida llicenciosa. No matinava com abans es feia fosc, ja era dempeus i, fins i

de Sarrià, o almenys això li va dir però ell ja se n'havia adonat que la paia tenia classe. A la fi, sortia per una vegada d'aquella col·lecció de greixos i porqueria que trobava entre les dones del Barri Xino. I allò només era el primer pas. S'ho volia muntar per a què la rossa l'introduís en els ambients més pijos de la ciutat i tastar els bacallanets més tendres de la jet barcelonina. Tot i la seva debilitat -inconfessable- pels travestis s'imaginava rodejat de dones espectaculars i ell, l'amo, se les beneficiava com i per on volia, esclaves dels seus desitjos i, perquè no? amb el temps, i a base de vampíriques mossegades, podria tenir el seu harem particular. El seu tiet li havia explicat això dels harems quan era petit, en termes vampírics, és clar, i se l'enduia a passejar. Un dia el tiet li va demanar si es podia treure els pantalons perquè li volia ensenyar una cosa, i ell no entenia que tenia a veure allò amb els harems i...

- Oi que ets idiotaaaaa!!!! A veure si mires per on vas, gilipolles!!

Collons! El cotxe li va passar fregant mentre algú tocava el claxon desesperadament. A la ciutat no et pots despistar ni un moment perquè te la foten.

- Calla imbècil, no saps amb qui parles!! Però el tio del cotxe ja estava lluny perquè escoltés el retret.

n'adonà que la havia anat amb aquella tan seva de embadalit. No perdre més havia de rossa al més possible. un taxi es feia aquelles hores cosa decidí se en vampir dit, en una ratapinyada i f e i n a . de dalt a baix que feia prou malgrat les

persistentes bosses a sota dels ulls i la inhabilitat del vestuari vampíric. Clar que ell no renunciaria mai a la capa alçada i negra que era la senya d'identitat de generacions i generacions de vampirs, però les servituds de la modernitat l'havien abocat finalment a Armani, i tampoc no estava mal, no. Així que s'enlairà ràpidament, pujant per la Diagonal amunt fins a trobar Balmes i llavors fins a la cruïlla amb Santaló. El local on va conèixer la rossa era molt a prop. Aprofitant les bastides d'unes obres que el camuflaven una mica, aterrà suaument sobre uns taulons, a uns tres metres del terra i, llavors, de nou amb la figura humana del Comte Martorell, es despenjà fins la vorera.

- Joder, tio, has visto eso?

- Colegui, el gachó viene de dar un palo y lleva guita encima, que te juegas? Joder, que pinta

- Está colgao, tio! Paece un vampiro de las pelis!

- Toi que flipo, macho! Bueno, vamos a darle el palo, a ver que lleva. Me quedo con la capa, vale?

Ja era mala sort trobar-se amb aquells dos individus. Tenien tota la traça de ser atracadors, amb aquelles caçadores negres i aquells caps, amb la cresta de cabells al mig. I venien cap a ell.

Buf! Se cosa li d'un pèl, tendència quedar-se p o d i a t e m p s , trobar la a v i a t Localitzar difícil a per la qual convertir-o, millor

anar per S'observà i considerà patxoca,

CAT-ME

- Oye cerdo, no se de que peli has salio, pero nos vas a dar to lo que lledes encima, y sácate la capa, cojones! Aquesta va ser la salutació del primer i el Comte Martorell s'acolloní, la cara més blanca que mai. El que acabava d'enraonar ho havia fet a un metre escàs d'ell i li havia arribat la bufarada del seu alè, juntament amb la marejant i insofrible ferum de l'all. Si, aquells dos tipus s'havien posat fins el cul d'all i oli i davant d'això no hi havia res a fer. De sobte, el Comte Martorell començà a convulsionar-se i caigué a terra. Els dos atracadors, bocabadats davant de la impressió que causaven, no perderen el temps i, després d'uns segons de titubeig, li buidaren les butxaques, o sigui, les cinc-centes peles que li quedaven, el tallaungles, les indispensables pastilles Rennie (havia descobert que la *nova* sang catalana li provocava acidesa d'estòmac) i la tarja del metro. Però no li van poder treure la capa, talment semblava que la tenia soldada al cos i, a més, alguns testimonis que eren a prop ja s'acostaven.

-A veure, sisplau, deixin passar!!

Aquestes paraules li arribaren des d'una distància enorme. De mica en mica va prendre consciència del que li havia passat. Estava a terra i veia un munt de cames al seu voltant mentre la veu imperiosa repetia:

-sisplau, deixin passar!

- A veure, algú de vostès ha donat l'avís? Algú ha vist què li ha passat a aquest home?

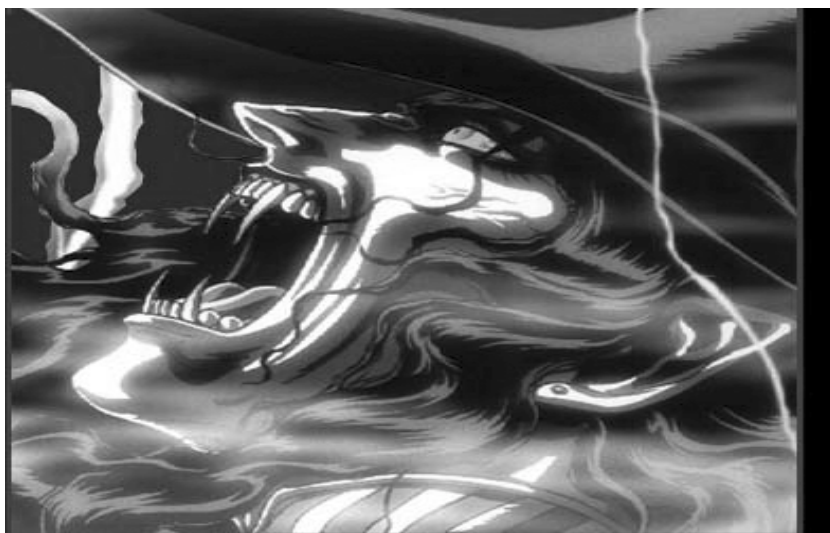
- Què collons vols que et diguin aquesta pila d'inútils! - va respondre una veu enèrgica. Òstia tu, mira el tio! Sembla que estigui mort! - va repetir la mateixa veu.

Algú el va agafar del clatell i li va aixecar el cap. El Comte Martorell obrí lentament els ulls. Era un policia, un mossò d'esquadra. Ja n'havia vist alguns i no li queien massa simpàtics, sobretot des que feia un parell de setmanes un d'ells li havia fet una "petita" requisita d'aquella pols blanca que li donava un dels seus amics travestis i que et feia tornar jovial el dia més depriment. Havia anat a una discoteca de Mataró i, mentre s'esperava a fora que vingués una amiga, no els va veure arribar fins que ja eren al damunt. Va ser una putada que hi hagués tanta gent i no pogués donals-hi el que es mereixien. Per postres, després els va veure a l'interior del vehicle fotent-se les seves clenxes al damunt de les credencials professionals. Va prometre que es venjaria.

-Eh!, que em sents, tio? Que m'escoltes? Tu, aquest paio està cardat de veritat! Truca a Base i el portem a l'hospital, vinga!

Va sonar l'alarma. A l'hospital no hi podia anar. De cap manera.

-Emmm...! Cu...!! Si, si, em començo a trobar més bé. El cert és que tenia el cap embenat com el d'una mòmia però no podia deixar que aquell parell de ganàpies se l'emportessin. - Si, crec que ja em puc aixecar.

-Ecolti, sap què farem, el portarem a l'hospital que li facin un reconeixement i mentrestant, ens explicarà que li ha passat, d'acord? La veu era correcta, per dir-ho així, però amagava una nota desagradable.

-No, si ja em trobo bé, de debò, no es preocupin per mi.

- Ah! Si? Doncs algunes d'aquestes persones diuen que vostè ha estat víctima d'un atracament i que un

parell de quillus li han donat una batussada.

- No què va, em sembla que m'he entrebanecat i he caigut i segurament m'he desmaiats.

Els dos mossos es miraren i el més veterà es va dirigir cap a ell:

- Miri, ara pujarà al cotxe i tranquil·lament ens dirà que collons ha passat aquí. Anirem a l'hospital i com torni a explicar una altra bola li puc dir que si, que es trobarà molt malament, me n'asseguraré personalment que sigui així, ho ha entès? El to no admetia dubtes. El Comte Martorell va intentar pensar amb rapidesa però els vapors de l'all encara li feien trontollar el cervell.

El mosso més jove, que l'havia ajudat a seure al terra fred de la vorera, el va deixar anar i, mentre l'ajudava a incorporar-se, li va començar a donar copets al clatell.

- Vinga! Espabila! Això ja ho va dir amb la mà a la porra.

Sigui com sigui, el Comte Martorell es trobà dins el vehicle policial. Començava a recuperar-se. Necessitava prendre ràpidament l'iniciativa.

- Escoltin, tinc una informació que potser els interessa - calia guanyar temps. El que no conduïa es girà enrretera:

- Ah! Si? De què es tracta? - El Comte va percebre la incredulitat i l'apatia en la veu del policia. Segurament es trobava sovint en aquella situació.

- Conec uns individus que passen drogues. Cocaïna i altres coses. Els els puc identificar; si volen, no cal que ara anem a l'hospital - va dir amb tranquil·litat, com el que no vol la cosa. Suposava que el seu aspecte refinat i elegant, i l'actitud tranquil·la que havia adoptat ajudaria a convèncer els policies.

Els dos polis es miraren. Després d'uns segons, el més veterà va dir: Miri, anem a comissaria i en parlem tranquil·lament; només espero que no es tracti d'una broma - rematà amb veu amenaçant, - d'acord?

- Si, si, anem-hi i els hi explicaré. El Comte Martorell va sospirar i relaxà els esfínters. De moment no anava a l'hospital, però calia que s'inventés alguna història consistent perquè sinó tindria problemes. I començava a tenir gana. Ja havia vist el coll potent i esculpit al gimnàs del policia més jove i una incipient erecció l'havia fet sentir incòmode en el seient de darrera del vehicle. En arribar a la comissaria, i després d'atravessar el hall ple de gent de tota mena, el van fer entrar en una petita saleta, on hi havia tres individus més amb aspecte de magrebins, amb les mans al darrera i va suposar que estaven emmanillats.

- Asseguis i esperis aquí cinc minuts. El Comte obeí i, amb la percepció pròpia de la seva espècie, va observar els altres ocupants de la saleta. Dos eren molt joves, com li agradaven, mentre que el tercer era molt més gran, podia ser el pare. Ara tenia molta gana i els instints van guanyar la partida al sentit comú. Es posà dempeus i després d'hipnotitzar ràpidament l'individu més gran i un dels joves, es va dirigir lentament cap a l'altre. Aquest, que havia vist la maniobra, va voler cridar però no es va sentir res en l'habitació. En una ràpida operació, el Comte Martorell es posar al damunt del jove, li va fer el cap enrretera, i sense parar, es va posar a xuclar amb perversitat i golafreria la sang que ell mateix va fer sortir amb una petita incisió dels esmolats canins propis de l'espècie. Al mateix temps, amb una hàbil manipulació, havia estripat els pantalons i els calçotets del pobre nano i li anava fent un suau massatge al penis que, en pocs moments, va prendre unes dimensions més que considerables. La cosa s'estava descontrolant.

(CONTINUARÀ ...)

COL·LECTIU AUTÒNOM
DE TREBALLADORS

C/ Tanger 48, baixos 1^a, 08018 Barcelona.

Tlf 93 485 03 50 Fax. 93 309 44 80

E-mail: cat-bcn@ya.com

pàg web: www.catme.es.vg

SOL·LICITUD D'AFILIACIÓ

DADES PERSONALS

Nom i Cognoms _____

Adreça _____

Població _____ CP _____

Comarca _____ Província _____

Telèfons _____ NIF _____

Estudis _____

E-mail _____

* Desitjo rebre correspondència, email's i publicacions al meu domicili: SI / NO

DADES PROFESSIONALS

CATegoria _____ Núm. agent _____ Promoció _____

Escamot _____ Destinació _____

Tel. servei/ext. _____

DADES BANCÀRIES

Banc o Caixa _____

Entitat _____ Oficina _____

Dígit de control __

Número de compte _____

Signatura:

ALTRES DADES (A omplir pel CAT -ME)

Data d'afiliació _____ Núm. de Catnet _____

Delegat que rep l'alta _____

Observacions _____